

Literary Section

ПЪТЯТ КЪМ ДОМА: ПОЕЗИЯ

Валентин КАЧЕВ

Abstract. Recently Valentin Kachev, a writer who is born in Belogradchik, has written a new and still unpublished poetry book: “Goddess of My Soul”. An excerpt from the second section of the book is presented. All of the rhymes chosen are inspired from the poet’s memory for his home and relatives in the lovely Belogradchik.

Keywords: Kachev, poetry, Belogradchik

През 2011 г. Валентин Качев подготви една нова поетична книга „Богинята на моята душа“, която съдържа стари, но и нови стихотворения, тематично групирани в три части: „С ангелска ръка“, „По нежния път към дома“ и „Пак ли ще ни търсят птиците“. Този текст съдържа някои от стихотворенията на втората част на книгата – това са поетични творби силно повлияни от атмосферата на родния Белоградчик. Предговорът към бъдещата книга също е намерил място тук.

В Съюза на българските филмови дейци (януари 2011): л/д: Г. Стоянов, М. Чойбонов, Х. Ненов, В. Качев

ПОЕЗИЯТА е едно съкровено откровение! Тя не е нито загадъчната луна, нито фееричният залез...Дори любовта, покорила не един жрец на поетическото слово, не открива тайнството ѝ!

Тя навярно идва от прадревните времена?! За да има рима са нужни две думи, нали? Ами първобитният пришелец на земята ни си е играел с камъчетата, за да подпали огъня! Така и първите, дошли в главата му звуци, са се превръщали в някаква странна игра, в която са търсили ритмичността в тяхното звучене.

Тази Богиня на чувствителността е позната и непозната...Но в живота си човек каквото и да прави, все пак се докосва до нейния ореол,

повтаряйки думи от изумрудените кладенци на нейната душа! А там е и мъдростта, и силата на живота.

Поезията! Тя не е любимата сестра на загърбилия безвремието човек. Тя идва някъде от вселенския разум, а ангелска ръка повежда тази на поета и той записва мигновението, изпратил му Бог чрез неговата поетическа душевност.

Поезията е особена архитектоника на човешкия разум и духовното му изцеление. Тя идва там, където боли, за да сподели мъката и притъпи болката. Този духовен катарзис на вечността е частица от безсмъртието на вселенския разум, даряващ на земята ни нетленната вечност. Идват мигове на разум, когато човек търси своя мир в необятността. В този момент той открива себе си чрез закодираните чувства, вплетени за вечността в поетическия лад.

Времето само подсказва кога да се докоснем до разума, вселил се сред нас чрез тази вечна обаятелна Богиня, която всеки носи в сърцето си. Разликата е, че едните са призвани да слушат нейните мъдри послания, а само избраните имат честта да са съавтори на великото слово, чрез което живее тя, богинята, наречена ПОЕЗИЯ!

Тя остава във вечния пламък на значимото, създавано някога от човешкия гений. В неговото огнено було, дали при изгрев слънце, или в неговия закат, всеки, комуто душата повели, може да се помоли към вселенския разум и да чуе поетическите ритми, които понякога са по-силни и благородни от заобикалящия ни свят. Именно в тях е нашата вяра и спасение! А човекът е дарен с това природно начало, че има разум, мисъл и памет! Той го носи в себе си и затова, когато потрябва, похлопва в портала на поетическия свят, а той му отговаря с могъщество и сила, чрез която да получи верния лъч на съдбата и своето спасение!

Поклон пред теб, Богиньо на човешкия разум и душа! Ти си винаги на хоризонта там, където ни очаква нашето щастие и се сбъдват мечтите ни!

ВО ВЕКИ БЪДИ!

София, 30 октомври 2011 г.

И ВСЕ СЪМ ДАЛЕЧЕ ОТ КЪЩИ

На мама

Често в съня си се връщам,
във малкото родно градче:
под старата стряха е мама
и чака свойто момче!
А все съм далече от къщи,
В далечни и чужди страни,
но тя ме нежно прегръща,
като в детските приказни дни.
Когато говоря със звездите,
аз пращам ѝ нежен привет:
мамо, мамо, прости ми,
че съм далече от теб!
И днес съм далече, но зная,
до портата чакаш ме ти:
ще долетя от безкрая,
да целуна две мили, любящи очи!

Москва

ДО КЛАДЕНЕЦА В КОРЕНИТЕ ЧИСТИ

На баща ми

Понякога ще бъда с теб
до кладенеца, в корените чисти -
и съвест, и любов, и луд копнеж,
един си ти, а ние сме различни.

Един ще бъда пак до теб,
във Вселената и самотата -
ти нямаш право да умреш,
живей с духа си в децата!

.....

Баща ми – ето го на снимката.
Той в мен наистина е жив,
какво от туй, че някаква природа
е измислила,
да бъде под земя зарит?

Баща ми - ето го във времето,
а аз до неговия дух:
приятели, къде отиде детството...
за татковците в земния ни път?

Москва

ПО НЕЖНИЯ ПЪТ КЪМ ДОМА

По нежния път към дома
ме носи тъгата...

Какво, пък дори и да спра!

Ще срещна съдбата.

И днес ще мечтая,

в моята стая,

ще гоня звездите

над облак заспал.

Нощ е –

тъгуват орлите

и славеи пеят

в хор непознат.

Сърцето,

и то ли будува?

Без лъч за надежда,

в любовна тъга.

А някакви чувства,

без хора и вяра,

затъват в мъглата,

в която стоя...

Почувствах росата

и някакви стъпки,

ме канят

да тръгна във тях...

Кого ли ще стигна

във мислите лунни?...

Огън ми трябва,

за мойта печал.

И там ще се спра,

да стегна юздите.

Ще яхна жребеца

и вятърът с мен,
ще търсим сигурно
друга планета,
в мисли и радост,
за новия ден!

КОГАТО ВЕЧЕРТА ОТГЪРНЕ

загадъчния млечен път
и в симфония превърне
скалната легенда на света,

а над бащината стряха
една звезда отново полети,
че я очаква тишината,
да отприщи нашите мечти.

Една поляна пълна с чувства,
а в долина шуми вода,
луната сякаш я прегръща
стаената в сън гора.

И сякаш песните са скрити,
няма го Орфеевия глас,
не ни откриват и орлите
край смълчания овраг.

А може би над тази вяла,
обгърнала сърцето тишина
ще дойде лястовица бяла,
окъпана в утринна роса?

А над скалите пак ще съмне,
и приказния нощен свят
ще си отиде, за да върне
образа на белия ми град!

СКАЛИТЕ ЛЕГЕНДИ НАШЕПВАТ...¹⁾

Там дето започва Балканът
и Миджур в небето синее
в долината при Дунава стари
български край с вековете живее.
Там казват започва България,
а в сърцето ми туй е родният край.

Поклонете се мили другари,
от тука започва земният рай!
Вековете вградили са песен –
аз чувам я в пещерна зала пред мен,
разнася я дунавска есен.
В белоградчишко усое ли мълком да спрем?
Прихлупил скалите вечерникът здрачен
отваря ни звездния свят.
Където погледнем – звездите това са
скалите край родния град.
Вечерник подухва, гората разлистя,
легенди нашепват тези скали.
Послушайте хора, омайната истина,
опазила българско в робските дни.
Тук е живяла красива Меглена,
от сълзи поникнали нежни цветя.
Въстанали българи, водил ги кнеза
и върнали твоята чест пред света.
Там, дето скалите легенди нашепват,
звездите със гордост светят в нощта,
в тях търся и младост, търся и сила,
изповядвам и своята човешка съдба!

БЕЛОГРАДЧИК, ЛЕГЕНДА СИ ЗА МЕНЕ²⁾

Между Дунав и Балкана
раснал дивен град.
И скалите тук на стража
с вековете бдят.

А над него крепост стара.

Славните деди
защитаваха България
във онези дни.

Белоградчик, легенда си за мене!
Белоградчик, ти винаги си нов!
Белоградчик, със хората си земен –
скали вековни, наша вяра и любов.

Чужденецът очарован
теб благослови,
българинът в наше време
приказка гради.

Между Дунав и Балкана
аз открих света.

Няма равен с теб по слава
град на чудеса.

П Р А З Н И К

На братовчеда ми Атанас ЛИЛОВ

И ти си в детските ни дни -
нощта е в спомените будна.
Лежим под старите греди,
в пращяковата къща.
Щурецът в ъгъла заспал
и куките от детската ни люлка,
забити във прогнилия таван
не виждат, че детето се завръща.
О, колко малко трябва брат,
гърнето с боба и паницата със виното
и огънят във печката огрял
бразди, търкулнали се по челото...
Днес требихме прастарите лози...
Да беше жива, баба ще ни хока!
Ти виното, не му грижи,
то пак юнаци ще разтропа.
Да беше нощ, а то зора
потайно ни открива...
Заспали сме уж на шега.
Родът на гости ни пристига.
Побутваш ме, заглеждам се във теб,
сънувах те - деца сме, Наско,
а ти си мъж, стоиш до мен
и времето чертае своя празник...

Белоградчик – лозето в Башовица

На лозето в Башовица

ВЕЧЕРНИК ГАЛИ БАЩИНИЯ Д О М

Прикътал нежно старата лозница,
вечерник гали бащиния дом.
Покълнали във малките дечица,
витаят спомени за моя род.

Откъсвам ги, сърцето да погаля,
жаравата разгаря се от тях.
Живеят те във малката ми стая,
прегърната от родния ми дом.

И пак разгръщам старите албуми,
гадая образи от други дни,
едно момче по къси панталони,
отново гледа с живите очи.

Прикътал нежно старата лозница,
вечерник гали бащиния дом.
Покълнали във малките дечица,
витаят спомени за моя род.

ЩЕ СИ ДОЙДА СКОРО

На сестра ми Даниела

Ще си дойда пак,
ще дойда...
Няма да ме чакате,
смирен от пътя ще приседна,
подпрял в умората глава.
Когато вие още спите,
ще бъда тихий гост:
приятелство, предателство -
притихват,
ще търсим мъдрост и любов.
Ако някого пробудят,
петлите в този час -
нека просто се събуди,
но нито стон, ни глас...
И нека в миг угаснат,
въздишки и звезди,
а аз от кон ще сляза,
до призрачни води.
Ще потърся скрито
образа заспал,
де вулкани дишат

сила да си дам.
И ме плисне в песен
езерен фонтан,
мълния ще блесне -
гръм ще стресне звяр...

И когато мигом
всичко зацъфти,
аз ще оседлая
вашите мечти...
Ще си дойда скоро,
днес бе само сън...
и прекрачил двора,
ще приседна въвн...

В ПОЛЯНИТЕ ДА СЕ ЗАГУБЯ

Открехвам в полунощ
вратата на сърцето
и вадя в уморената си длан
спомените на момчето,
станало чрез мене мъж.
Разравям се като жарава,
светулка в себе си откривам:
в полето ето ме със мама
и млечен път над нас изгря...
И виждам се във панталони,
затичан, светнал от добро
с ръце – криле на пеперуди,
в поляните да се изгубя.

ВЪПРОС

На племенника ми Антони

Аз търся в детството спомен за моя,
останал далече привечерен град,
прикътан в скалите до бели
бръшляни...

Къде да открия пак детските стъпки
и да видя отноо момчета добри,
препасали сабли и дървени пушки...
И търся през дните да видя мъжете,
с които по детски под скалите играх.

Къде сте, момчета, постойте,
поспрете!

Какво ще си кажем, какво ще измислим,
през мъжкото време, дошло с утринта?

В ПАМЕТ НА

доц. д-р Емил Павлов и кинооператора Иван Самарджиев

Моите приятели ги няма,
но приятелството вечно е във нас!
Не го отделят световете,
защото споменът е вечният му глас!

Доц.д-р Емил Павлов (1943-2009)

ОТЛИТА ПТИЦА –
лист отбрулен пада,
гори забравена сълза
вятърът в душата страда.
А някъде в закат мечта,
забравена потрепва в мрака,
може би и на шега –
ще сгрее някому душата.

БЕЛЕЖКИ

1. <http://dox.bg/files/dw?a=9d9ea1dbc1>
2. <http://dox.bg/files/dw?a=74d8f45b1c>

✉ Mr. Valentin Kachev, MA
Union of Bulgarian Writers
10, Kosta Lulchev Str., ent. B, apt. 32
1113 Sofia, BULGARIA
E-Mail: vkachev@abv.bg

